

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/276/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218203860
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7218203860.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu : Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31335004, so sídlom v Bratislave, Bajkalská č. 30, proti žalovaným: 1/ O. Š., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., M. č. XX, 2/ M. Š., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., M. č. XX, 3/ J. R., nar. XX.X.XXXX, bytom v V. č. XXX, o zaplatenie 42.843,99 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 45 Csp 116/2018-82 z 29.3.2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku (III.) o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

M e n í rozsudok vo výroku (II.) tak, že súd povoľuje žalovaným 1,2, 3 splácať dlžnú istinu 42.843,99 eur spolu s úrokmi 5% ročne od 10.02.2018 do zaplatenia v mesačných splátkach po 300 eur vždy do 20. dňa v kalendárnom mesiaci splatných, počnúc mesiacom po právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok pri nezaplatení čo aj len jednej splátky.

Nárok na náhradu trov odvolacieho a prvoinštančného konania stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozhodol tak, že žalovaným v 1., 2. a 3. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 42 843,99 € spolu s 5% ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 41 598,11 € od 10.2.2018 do zaplatenia (výrok I.). Povolil žalovaným splácať dlžnú istinu s príslušenstvom v pravidelných mesačných splátkach po 180 €, splatných vždy do 20. dňa v kalendárnom mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i len jednej z takto určených splátok (výrok II.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III.). Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania voči žalovaným v plnom rozsahu (výrok IV.).

2. Vychádzal z toho, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 23.4.2018 domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 42 843,99 eur, spolu s úrokmi za úver 5,27 % p.a. zo sumy 41 598,11 eur od 10.2.2018 do zaplatenia a s 5 % p.a. úrokmi z omeškania zo sumy 42 843,99 eur od 10.2.2018 do zaplatenia ako aj nahradiť trovy konania. Žalobca a žalovaný v 1. rade ako dlžník a žalované v 2. rade a 3. rade ako spoludlžníci uzatvorili dňa 3.1.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 2748023 9 06 (ďalej len Zmluva), predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru vo výške 42 200 eur s úrokovou sadzbou 5,27 % p.a., výškou mesačnej splátky úrokov z medziúveru 185,33 eur, splatnosťou splátok úrokov z medziúveru v 15. deň v mesiaci, pri 156 splátkach úrokov z medziúveru do pridelenia cieľovej sumy. Výška stavebného úveru po pridelení cieľovej sumy predstavovala sumu 24 862,73 eur s úrokovou sadzbou stavebného úveru 2,90 % p.a. a výškou mesačnej splátky istiny a úrokov stavebného úveru 291,56 eur, splatnej 15. deň v

mesiaci, pri počte splátok 96. Doba trvania zmluvy 21 rokov a konečná splatnosť 15.12.2037, pri RPMN pre stavebný úver 2,91 % a RPMN pre medziúver 5,42 %, pri priemernej RPMN 11,58 %. Celková výška medziúveru 42 200 eur a celková čiastka medziúveru, ktorú musí dlžník zaplatiť 74 016,56 eur. Účelom úveru bola v súlade so zákonom č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení stavebné úpravy, modernizácia a obnova bytu, rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb, bytového domu alebo udržiavacie práce na nich. Zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovanými (ako dlžníkmi) je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačných tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať. Jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosti tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

3. Čo sa týka nároku žalobcu na zaplatenie úverovej istiny vo výške 41 598,11 eur a úrokov za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti 1 245,88 eur, tieto súd (spolu vo výške 42 843,99 eur) považoval za preukázané čo do základu aj do výšky a v tejto časti považuje súd žalobu za dôvodnú. Súd nepriznal nárok žalobcu na zaplatenie 5,27 % ročného úroku z úveru zo sumy 41 598,11 eur od 10.2.2018 do zaplatenia z dôvodu, že ustanovenie § 503 Obchodného zákonníka <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>> umožňuje požadovať od dlžníka spolu so záväzkom vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky aj úroky, pričom v deň splatnosti každej splátky sú splatné aj úroky z tejto splátky. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru má za následok povinnosť dlžníka splatiť úver v celosti k určitému dňu, teda aj úroky splatné k uvedenému dňu. Na základe uvedeného súd právne uzavrel, že i keď Zmluva obsahuje dohodu o platení úrokov z úveru po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, takáto dohoda je podľa § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Žalobca preto nemá nárok na zaplatenie úrokov z úveru po zosplatnení úveru do jeho zaplatenia a súd jeho nárok v uvedenej časti zamietol a na doplnenie súd odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove 24Co/99/2017 zo dňa 27.3.2018, z ktorého cituje, že predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Dohodnutý úrok predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi istinu k dispozícii. Tento zisk predstavuje práve dohodnutý úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Takýto úrok predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Teda zosplatnením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže disponovať. Tým teda stráca nárok veriteľ na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa. Ak teda spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov. Inak by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Išlo by teda o stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by nemal žiadne garantované práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše došlo by k hrubej nadváhe veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplátné úroky by si nárokoval aj pri svojej potenciálnej nečinnosti. Takéto správanie dodávateľa nemôže byť podporované a nemôže požívať právnu ochranu. Dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania platiť ďalšie sankcie aj po zosplatnení pohľadávky a to aj úroky za poskytnutie úveru, spôsobuje značnú

nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, a tým zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti zákonnej úprave, ktorá chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu vo vzťahu k výške úveru. Je preto viac než nepravdepodobné, aby si spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý by zaobchádzal so spotrebiteľom čestne a rovnocenne. Niet kogentnej úpravy, podľa ktorej by bolo možné priznať úroky dohodnuté popri úrokoch z omeškania. Dohodnuté úroky za úver zákon reguluje bez časovej úpravy, a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je v neprospech spotrebiteľa a tiež vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Súd žalobcovi nepriznal ním uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy nezaplatených úrokov za úver vo výške 1 245,88 eur, a to z dôvodu, že tak úroky ako aj úroky z omeškania predstavujú v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> príslušenstvo pohľadávky a Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Je nevyhnutné rozlišovať medzi hlavným peňažným záväzkovým vzťahom a vedľajším. Kým hlavným záväzkovým vzťahom je kauza, ktorá smeruje priamo k zaplateniu určitej čiastke peňazí, vedľajším je vzťah úrokový, ktorý je vzťahom akcesorickým. Zánikom hlavného záväzku zaniká aj akcesorický záväzok úrokový a pretrváva iba povinnosť zaplatiť už nárokovateľné úroky. Tým, že dlžník včas nezaplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Ani jeden z uvedených kódexov neumožňuje priznať majetkovú sankciu pre prípad omeškania sa s plnením príslušenstva pohľadávky. A teda vychádzajúc z judikatúry najvyšších súdnych autorít, iný výklad by znamenal neprípustné navýšovanie úrokov z úveru o úroky z omeškania.

4. Z prednesu žalovaného v 1. rade na pojednávaní konanom dňa 29.3.2019 ohľadom finančnej situácie v jeho rodine, súd dospel k záveru, že žalovaní nie sú schopní bez vážneho ohrozenia uspokojenia základných životných potrieb vyrovnať pohľadávku žalobcu naraz, a preto podľa § 232 ods. 3, 4 CSP povolil žalovaným splácať dlh v splátkach po 180 eur mesačne s tým, že keď riadne a včas nezaplatia čo len jednu splátku, stane sa zročnou celá pohľadávka, resp. jej zostatok. Pri určení výšky splátky súd vychádzal z dlžnej sumy, predpokladanej doby jej splácania a skutočnosti, že žalovaní výhodu splátok tak ako vyplývala zo zmluvy už raz mali a túto nevyužili pre postupné splatenie úveru. Zároveň majú vedomosť o súdnom konaní, výške dlžnej sumy ako aj nutnosti túto sumu (s výnimkou časti nároku, ktorý súd ako nedôvodný zamietol) žalobcovi zaplatiť, mali dostatok časového priestoru, aby si zo svojich príjmov vytvorili určitú finančnú rezervu na jej hoci aj postupnú úhradu. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP a žalovaných, vzhľadom na neúspech žalobcu len v úrokoch a úrokoch z omeškania, zaviazal na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

5. V podanom odvolaní žalobca uviedol nasledovné námietky vo vzťahu k :

A. Zamietnutiu nároku žalobcu na 5,27 % p. a. úroky za úver zo sumy 41.598,11 EUR od 10.02.2018 do zaplatenia.

B. Zamietnutiu nároku žalobcu na 5,00 % p. a. úroky z omeškania zo sumy 1.245,88 EUR od 10.02.2018 do zaplatenia.

C. Povoleniu plniť uloženú povinnosť v mesačných splátkach vo výške 180,00 EUR.

6. Súd prvého stupňa zamietol nárok žalobcu v časti nároku na 5,27 % p. a. úroky za úver zo sumy 41.598,11 EUR od 10.02.2018 do zaplatenia. Toto svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil poukázaním na ustanovenie § 503 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej iba „Obchodný zákonník“), z ktorého súd prvého stupňa právne uzavrel, že vyhlásenie predčasnej splatnosti má za následok povinnosť dlžníka splatiť dlh v celosti k určitému dňu, a teda aj úroky za úver sú splatné k tomuto dňu. Takýto výklad uvedeného ustanovenia Obchodného zákonníka žalobca nepopiera, avšak, podľa názoru žalobcu, nedáva tento výklad odpoveď na otázku, či žalobca po vyhlásení splatnosti má alebo nemá nárok na úroky za úver. Pojem splatnosť nedáva odpoveď na otázku čo sa má plniť, ale odpovedá na otázku kedy sa niečo má plniť. Splatnosť je teda určením časového okamihu, nie kvantity plnenia. Uvedené ustanovenie Obchodného zákonníka teda vraví, že úroky za úver, ktoré bol povinný dlžník platiť do vyhlásenia splatnosti, má dlžník zaplatiť ku dňu vyhlásenia splatnosti. Toto ustanovenie nijakým spôsobom nezakazuje požadovať úroky za úver až do skutočného vrátenia finančných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu z analogického výkladu § 503

ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva oprávnenie veriteľa požadovať úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov. Podľa tohto ustanovenia, ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr, než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky len do momentu vrátenia peňažných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu je teda nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením toho, čo dlžník od veriteľa dostal, a teda zánik povinnosti platiť dohodnutý úrok je viazaná na okamih skutočného vrátenia finančných prostriedkov veriteľovi. Takýto výklad, podľa názoru žalobcu, jednoznačne podporuje aj funkcia úroku, ako odplaty za prenechanie finančných prostriedkov veriteľa dlžníkovi. Rovnako je nárok veriteľa na požadovanie úrokov za úver až do skutočného vrátenia istiny úveru vyjadrený v § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa tohto ustanovenia je po odstúpení od zmluvy spotrebiteľ povinný v prípade odstúpenia od zmluvy zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, kedy úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny. Teda po tom, čo nastane splatnosť zostatku istiny doručením odstúpenia od zmluvy spotrebiteľom dodávateľovi, pričom rovnako v tomto prípade stratí spotrebiteľ právo splácať úver v splátkach a veriteľ získa právo požadovať zaplatenie istiny v celosti, je spotrebiteľ naďalej povinný zaplatiť veriteľovi úroky za poskytnutý úver, a to až do skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov. Súd prvého stupňa odôvodnil rozhodnutie zamietnuť nárok žalobcu na úroky za úver po vyhlásení splatnosti aj stotožnením sa s názorom vyjadreným v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24Co/99/2017. Žalobca nesúhlasí s názorom, že požadovaním zaplatenia dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti z dôvodu porušenia povinnosti dlžníkom stráca veriteľ automaticky nárok na odplatu za prenechanie finančných prostriedkov dlžníkovi. Podľa názoru žalobcu takýto názor popiera podstatu úroku ako odplaty za skutočnosť, že žalobca časť svojho majetku prenechal žalovaným, ktorí ho žalobcovi stále nevrátili. Úrok je cena peňazí v tom zmysle, že veriteľ so sumou požičaných peňazí nemôže disponovať. Úrok kompenzuje veriteľovi skutočnosť, že časť svojho majetku prenechal dlžníkovi, teda s touto časťou svojho majetku nemôže veriteľ disponovať. Toto obmedzenie veriteľa s dispozíciou so svojim majetkom neodpadáva požadovaním vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov od dlžníka. Skutočnosť, že veriteľ dlžníka vyzve na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov neznamena, že ich dlžník aj okamžite vráti. Napriek skutočnosti, že veriteľ dlžníka vyzval na vrátenie peňažných prostriedkov, dlžník tieto prostriedky nevrátil. Veriteľ tak naďalej nemá časť svojho prenechaného majetku k dispozícii, preto má mať až do momentu, kedy sa do jeho dispozície opätovne dostanú, kompenzovanú skutočnosť, že s časťou majetku veriteľa stále nakladá dlžník. Úrok, ako odplata za prenechanie finančných prostriedkov, má teda veriteľovi patriť až do momentu ich reálneho vrátenia. Rovnaký názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozsudku zo dňa 29.01.2019, sp. zn. 5Co/225/2018, podľa ktorého: „Odvolací súd konštatuje, že úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, a predstavujú cenu úveru, ktorú je dlžník povinný platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to bez ohľadu na to, či lehotu splatenia celého dlhu, vrátane úrokov z úveru dodrží alebo sa dostane do omeškania.“ Súd prvého stupňa na podporu svojich tvrdení o nemožnosti požadovať úroky za úver po vyhlásení splatnosti úveru neuviedol žiadne ustanovenie právneho predpisu. Za predpokladu, že by bol názor prezentovaný súdom prvého stupňa správny by v praxi nastala situácia, že dlžník poruší svoju povinnosť, na základe čoho veriteľ využije svoje zákonné právo požadovať vrátenie poskytnutého úveru pred dohodnutou dobou splatnosti, pričom následkom by bolo zhoršenie pozície veriteľa, nakoľko obranou proti dlžníkom vyvolanému protiprávnemu stavu príde veriteľ o nárok na zaplatenie ceny peňazí, ktoré dlžníkovi prenechal. Oprávnenie veriteľa domáhať sa splnenia dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti je vždy podmienené porušením povinnosti zo strany dlžníka a navodením protiprávnemu stavu jeho konaním. V prípade, ak by porušením povinnosti dlžníka, v dôsledku ktorého veriteľ využije zákonom daný mechanizmus, zanikol veriteľov nárok na zaplatenie úrokov za úver, dlžník by prakticky porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa „zbavil“ povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie. Inak povedané, pre dlžníka je prakticky výhodnejšie okamžite zmluvu porušiť, nakoľko tak nebude musieť platiť úroky podľa splatnosti zmluvy, ale len do momentu, kým sa veriteľ nebude voči porušovaniu zmluvnej povinnosti brániť. Dlžník by prakticky porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa „zbavil“ povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie. Až do momentu skutočného vrátenia finančných prostriedkov by dlžník užíval poskytnuté finančné prostriedky, resp. to, čo za ne dostal bezodplatne. Toto by bolo v rozpore s účelom a ekonomickou funkciou úroku ako odplaty za prenechanie finančných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu je akékoľvek konanie, ktoré porušuje povinnosť a spôsobuje tým výhodu v rozpore s dobrými mravmi a bez pochyby je v rozpore s účelom právnych predpisov vzťahujúcich sa na daný právny vzťah. Rovnaký názor zaujal napr. aj Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 14.06.2018 č k 14Co/20/2017 - 149, podľa ktorého:

„Nepriзнание úrokov po realizácii oprávnenia veriteľa na zosplatnenie úveru z dôvodov porušovania povinností dlžníka podľa názoru konajúceho odvolacieho senátu v predmetnej veci nie je odstránením nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom (poskytovateľom úveru), ale dostáva poskytovateľa do horšieho postavenia, aké mal pred využitím oprávnenia na zosplatnenie úveru. Naopak, porušenie povinností dlžníka z úverovej zmluvy (vedúce k realizácii oprávnenia veriteľa od zmluvy odstúpiť) ho dostáva do výhodnejšieho postavenia (nemusí ďalej veriteľovi plniť úroky), a tak akceptácia záveru prijatého súdom prvej inštancie (s odkazom na názor v rozhodnutí KS v Prešove 6Co/190/2014) by v konečnom dôsledku bola nesprávny návodom pre dlžníkov, zlepšiť si porušovaním povinností svoje postavenie v úverovom vzťahu. Išlo by tak o situáciu zjavne neakceptovateľnú". Opodstatnenosť nároku veriteľa požadovať úrok za úver až do doby skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov vyplýva aj z ostatnej rozhodovacej praxe súdov, napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.01.2018, sp. zn. 5Co/237/2017, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.03.2016, č. k.: 4Cob/5/2016, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.03.2016, č. k.: 3Co/143/2015, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.12.2015, č. k.: 41Cob 403/2015-201, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.01.2016, č. k.: 43Cob/239/143, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.06.2015, č. k.: 14Co/108/2014, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.10.2016, č. k.: 5Co/412/2015 - 63, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.06.2018, č. k. 14CO/20/2017 - 149, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 21.08.2018, sp. zn. 12Co/71/2017, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 11.12.2018, sp. zn. 12Co/3/2018,„. Z uvedených dôvodov pokladá žalobca Napádaný rozsudok v rozsahu zamietnutia nároku žalobcu na úroky za úver po vyhlásení mimoriadnej splatnosti za nesprávny.

7. Napádaným rozsudkom nesprávne rozhodol o zamietnutí nároku žalobcu na úroky z omeškania zo sumy 1.245,88 EUR, ako sumy úrokov za úver kapitalizovaných do vyhlásenia splatnosti. Toto svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil názorom, podľa ktorého je uplatňovanie si úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov uplatňovaním príslušenstva z príslušenstva. Podľa názoru súdu prvého stupňa uplatňovanie úrokov z omeškania z úrokov za úver nepovoľuje ani Občiansky zákonník, ani Obchodný zákonník. Súd prvého stupňa ďalej toto svoje rozhodnutie odôvodnil tvrdením, že pri ňom vychádzal z judikatúry najvyšších súdnych autorít, neuviedol však žiadne konkrétne rozhodnutie. Takéto rozhodnutie súdu prvého stupňa pokladá žalobca za nesprávne. Podľa názoru žalobcu oprávnenie požadovať úroky z omeškania z úrokov za úver a nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva z judikatúry najvyšších súdnych autorít. Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa neuviedol žiadne rozhodnutie na podporu svojho rozhodnutia, žalobca na podporu svojho tvrdenia uvádza, že ho opiera o právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 4 Obo 143/98. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté finančné prostriedky a zaplatiť úroky. Zaplatenie úrokov za poskytnutie úveru je teda zákonným záväzkom dlžníka. Medzi zmluvnými stranami nieje možné uzatvoriť úverovú zmluvu, na základe ktorej dlžník nebude povinný úroky platiť. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka: Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dluhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Z uvedeného vyplýva, že úrok z omeškania predstavuje sankciu za porušenie povinnosti, veriteľ je oprávnený požadovať ho popri plnení, na ktoré má nárok. Veriteľ je teda oprávnený požadovať úroky z omeškania z celej časti záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní. Z, už uvedeného, ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že dlžník je povinný plniť aj úroky. Ku dňu splatnosti úveru teda nezaplatené úroky predstavujú zákonom stanovené plnenie zo zmluvy, ktoré má veriteľ právo požadovať, a teda v zmysle Občianskeho zákonníka má právo z tohto plnenia požadovať aj úroky z omeškania. Oprávnenie domáhať sa úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov za úver je vyjadrený aj v rozhodnutiach súdov SR, napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27.03.2008, sp. zn. 4Cob/62/2007, podľa ktorého: „S poskytnutím peňažných prostriedkov sa viaže aj povinnosť platiť aj úroky z úveru (§ 497 Obchodného zákonníka). Úroky v tomto prípade sú osobitnou peňažnou náhradou, súvisiacou s poskytnutím finančných prostriedkov. S omeškaním s úhradou úroku je možné požadovať platenie úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov (§ 369 v spojení s § 502 Obchodného zákonníka). Ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka), je povinný platiť z nezaplatených sumy úroky z omeškania. Pri úrokoch z poskytnutého úveru je možné pri omeškaní požadovať z týchto zmeškaných úrokov úroky z omeškania." Rovnaký názor vyjadril aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku zo dňa 17.10.2018, sp. zn. 15CO/231/2017, podľa ktorého: „V zmysle rozhodovacej praxe nepochybne patrí úrok z omeškania z kapitalizovaného úroku ku dňu zosplatnenia, pretože zosplatením sa kapitalizované úroky stali súčasťou istiny a nemožno ich považovať za príslušenstvo." Ako už žalobca uviedol, tento nárok vyplýva aj z rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 40bo 143/98 uviedol nasledovný právny názor: „Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich platením je

povinnosť platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z ustanovenia § 369 ods. 1 bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria za celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškanií." Podľa názoru žalobcu z vyššie uvedeného vyplýva, že právny názor súdu prvého stupňa ohľadom nároku žalobcu na úroky z omeškania z dlžných úrokov za úver je v priamom rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu SR, vyjadreným v uznesení sp. zn. 4 Obo 143/98. Nárok žalobcu na úroky z omeškania z úrokov za úver kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru tak považuje žalobca za plne legitímny a rozhodnutie súdu prvého stupňa zamietnuť tento nárok za nesprávne. Za rovnako nesprávne pokladá žalobca rozhodnutie o povolení plniť uloženú povinnosť mesačnými splátkami vo výške 180,00 EUR. V zmysle § 232 ods. 3 CSP je lehota na splnenie povinnosti uloženej rozsudku trojdňová a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Z uvedeného vyplýva, že štandardne je lehota na plnenie trojdňová, určenie inej lehoty, alebo rozhodnutie o povolení plniť uloženú povinnosť v splátkach výnimkou z pravidla, pričom na každú výnimku musia existovať dôvody, ktoré je potrebné riadne odôvodniť, čo platí aj pri odôvodňovaní rozhodnutia o povolení splátok. Ak má súd za to, že je na mieste v prejednávacom prípade stanoviť, že sa má uložená povinnosť splácať v splátkach, musí byť táto časť výroku rozhodnutia súdu podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu o potrebe takéhoto rozhodnutia. Z odôvodnenia Napádaného rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa rozhodol o povolení splátok iba na základe prednesu žalovaného I. na pojednávaní, ktorý ju odôvodnil tvrdením zlej sociálnej situácie. Z odôvodnenia Napádaného rozsudku nevyplýva, že by skutočnosti, ktoré žalovaný I. na pojednávaní uviedol, boli verifikované vykonaním dokazovania ohľadom ich dôvodnosti. Z odôvodnenia Napádaného rozsudku vyplýva, že sa súd spoliehol na tvrdenia žalovaného I., teda nijakým spôsobom neskúmal (vrátane dokazovania) majetkové pomery všetkých troch žalovaných. Bez takéhoto preskúmania súd nemohol dospieť k relevantnému konštatovaniu, že vzhľadom na zistené pomery je na mieste v uvedenom prípade povoliť žalovanému plniť dlh v splátkach a zároveň v splátkach v konkrétnej výške 180,00 EUR. Navyše, z rozhodovacej praxe súdov vyplýva (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.12.2015, č. k.: 3Cob/22/2015 - 56, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.09.2017, č. k.: 11 Co/324/2016, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 26.04.2017, č. k.: 25Co/369/2016 - 59) ak súd určí, že žalovaní majú povinnosť plniť mesačnými splátkami, súd pri určení výšky mesačnej splátky prihliada nie len na ekonomickú a sociálnu situáciu žalovaných, ale aj na výšku uloženej povinnosti a záujem žalobcu na splnení tejto povinnosti v primeranej dobe. Súd prvého stupňa v odôvodnení Napádaného rozsudku síce uvádza, že pri určení výšky splátky vychádzal aj z dlžnej sumy a predpokladanej doby jej splácania, avšak, podľa názoru žalobcu, ak dlžnú sumu a celkovú dobu splácania skutočne súd zohľadňoval, určil výšku splátky absolútne neprimerane výške uloženej povinnosti. Splátkami vo výške 180,00 EUR by bola uložená povinnosť iba v časti istiny žalovanými plnená 20 rokov. PO uplynutí tejto doby by žalovaní začali plniť priznané príslušenstvo, čo by o ďalšie roky predĺžilo celkovú dobu na splnenie uloženej povinnosti. Takto určená doba plnenia uloženej povinnosti určite nie je v súlade so zásadou splatenia splatného dlhu v primeranej dobe. Žalobca zároveň považuje za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že rozhodnutie o umožnení plniť uloženú povinnosť v splátkach je v priamom rozpore s dôvodmi, pre ktoré súd prvého stupňa zamietol nárok žalobcu na úroky za úver po vyhlásení splatnosti úveru. Ako už bolo vyššie uvedené, pri odôvodnení rozhodnutia zamietnuť nárok žalobcu na úroky za úver po splatnosti sa súd prvého stupňa stotožnil s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24Co/99/2017. V zmysle tohto rozsudku nemá veriteľ po vyhlásení splatnosti nárok na úroky za úver, nakoľko po vyhlásení mimoriadnej splatnosti nastáva stav, kedy má veriteľ právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho má na jeho strane odpadnúť obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru. Súd prvého stupňa tak nepriznal žalobcovi nárok na úroky za úver, nakoľko žalobca má nárok získať celý dlh naraz, ale právo získať celý dlh naraz súd prvého stupňa v dôsledku rozhodnutia o povolení splátok žalobcovi zároveň odňal. Kombináciou výroku o zamietnutí nároku žalobcu na úroky za úver po splatnosti z dôvodu práva žalobcu získať späť celý dlh naraz s výrokom o povolení plniť uloženú povinnosť v splátkach súd prvého stupňa ponechal finančné prostriedky žalobcu v dispozícii žalovaných a zakázal žalobcovi odplatu za to, že žalobca nemá svoje finančné prostriedky k dispozícii. V zmysle Napádaného rozsudku bude musieť žalobca trpieť stav, kedy po dobu 20 rokov nebude môcť disponovať s finančnými prostriedkami, ktoré poskytol žalovaným, pričom za to, že žalobca nemôže užívať svoje finančné prostriedky nedostane žalobca žiadnu odplatu, teda súd prakticky poskytol žalovanému bezodplatnú pôžičku, a to z majetku žalobcu. V nepodstatnom rade treba poukázať na skutočnosť, že nesprávnosť takéhoto rozhodnutia súdu sa prejavuje o to viac v skutočnosti, že súd prvého stupňa žalovaným znížil splátku, ktorá bola na splácanie dlhu zmluvne dohodnutá. Tak, ako žalobca v podanej žalobe uviedol, žalovaní sa zmluvne zaviazali poskytnúť úver

splácať mesačnými splátkami vo výške 291.56 €. Súdom určená splátka je teda podstatne nižšia, než bola zmluvne dohodnutá jednorazovo. Z uvedených dôvodov je výrok o povolení plniť uloženú povinnosť splátkami vo výške 180,00 € nesprávny.

Žalobca teda žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť a priznať trovy odvolacieho konania.

8. Žalovaní v 1. a 2. rade sa nevyjadrili.

9. Odvolací súd postupom podľa § 385 CSP (bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď v zákonnej lehote oznámil stranám sporu, že bude vyhlásený rozsudok vo veci) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie je len málinko opodstatnené.

10. Žalobca žiadal zmeniť rozsudok a priznať aj ďalšie úroky podľa dohodnutej výšky so žalovanými v 1. a 2. rade (výrok II., výrok III.) a súhlasil s výrokom IV. o priznaní náhrady trov konania v celom rozsahu.

11. Súd prvej inštancie čo do zamietajúcej časti, ako aj čo do povolenia splátok zaplatiť dlžnú sumu s príslušenstvom v pravidelných mesačných splátkach zistil riadne skutkový stav, avšak čiastočne nesprávne rozhodol a zákonne a správne rozhodol, keď žalobu v časti zamietol a odvolací súd odkazuje ohľadne tohto výroku na výstižné dôvody uvedené v rozsudku.

12. Keďže výrok I. nebol napadnutý odvolaním (t.j. vyhovujúca časť rozsudku vo veci samej), tento výrok nadobudol právoplatnosť a nebol preskúmaný odvolacím súdom.

13. Odvolací súd v súvislosti s napadnutým výrokom rozsudku vo výrokoch II., III., IV. doplnil dokazovanie, zistil stanoviská strán sporu, aby sa vyjadrili na skutočnosť, že odvolací súd podľa § 382 CSP bude aplikovať na daný spor aj rozsudok Európskeho Súdneho dvora C 2020/167 z 5.3.2020, ktorý konzekventne vyjadruje povinnosť veriteľa pred uzavretím zmluvy (úveru) vždy skúmať bonitu klienta, t.j. spotrebiteľa (vnútroštátne súdy sú podľa článkov 8, 23 smernice 2008/48 EP a Rady toto ex offo preskúmať).

14. Strany sporu sa ale k tomuto nevyjadrili, a preto aj s ohľadom na chýbajúce povinnosti žalobcu podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, vzhľadom na nečinnosť žalobcu potom prihladol odvolací súd aj pri rozhodnutí o náhrade trov konania ako napomáhali zisteniu skutočností tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom k úplnému zisteniu skutkového stavu.

15. Bolo preukázané v konaní, že žalovaní v 1., 2. a 3. rade boli účastní na pôžičke, žalovaní v 2. a 3. rade ako spoludlžníci uzavreli dňa 3.1.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere (ďalej len Zmluva), predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru vo výške 42.200 € s úrokovou sadzbou 5,27% p.a. s výškou mesačnej splátky úrokov z medziúveru 185,33 € pri 156 splátkach do pridelenia cieľovej sumy. Doba trvania zmluvy bola 21 rokov a konečná splatnosť 15.12.2017 pri RPMN pre stavebný úver 2,91% a medziúver RPMN 5,42%, priemerná RPMN 11,58%. Účelom úveru boli v súlade so Zákonom č. 310/1992 o stavebnom sporení stavebné úpravy a modernizácia a obnova bytu, ako aj drobných stavieb. Žalovaný v 1. rade bol ako dlžník a uviedol z hľadiska svojej bonity, že býva v domácnosti aj so svokrou a manželkou (žalovaná v 3. rade), mesačný príjem mal 850 € a príjem manželky 450 €, ale neuviedla zamestnávateľa, ale dodala, že už v čase úveru splácali hypotéku mesačne po 300 €, leasing na auto 250 €, nájom 250 €, výdavky na školu na ich maloleté dieťa 120 €.

16. Na základe uvedeného návrh zmluvy bol pripravený na predtlačení tlačivách a spotrebiteľ nemal možnosť odmietnuť tento návrh, čo znamená, že súd prvej inštancie skúmal podľa § 53 ods. 5 Obč. zák., či niektoré zmluvné časti nespôsobujú neplatnosť zmluvy, so zreteľom na § 53 ods. 9 Obč. zák. boli aj žalovaní upozornení o splatnosti celej pohľadávky pri nesplnení niektorej splátky, preto aj návrhu vyhovel v celom rozsahu, avšak zamietol žalobu čo do zaplataenia nároku žalobcu na 5,27% ročného úroku z úveru zo sumy 41.598,11 € od 10.2.2018 do zaplataenia so zreteľom na § 503 Obch. zák., pretože Obchodný zákonník neumožňuje požadovať od dlžníka spolu so záväzkom na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov aj úroky a v deň splatnosti každej splátky sú splatné aj úroky z tejto splátky, pričom vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru má za následok povinnosť dlžníka splatiť úver v celom rozsahu k určitému dňu, teda aj úroky splatné k uvedenému dňu, Zmluva obsahovala dohodu o platení úrokov z úveru po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, avšak takáto dohoda podľa právneho názoru

súdu prvej inštancie podľa § 53 ods. 1, 5 Obč. zák. je neplatná, žalobca preto nemal nárok na zaplatenie úrokov z úveru po zosplatnení úveru do jeho zaplatenia a súd jeho nárok v uvedenej časti správne zamietol. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru a tým, že zosplatnil úver žalobca, nastal stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov (teda bol vo výhode) a v dôsledku toho na jeho strane odpadlo obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou mohol disponovať, stratil teda nárok veriteľ na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa a ak už teda spotrebiteľ nemal právny titul mať peňažné prostriedky u seba, a tieto užívať, potom niet dôvod na to, aby veriteľ požadoval od jeho úroky, ktoré by mu inak patrili, ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov, znamenalo by to, že nastal nespravodlivý a ústavne netolerovaný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený ďalším sankciám vynútením povinností plnenia a veriteľ by mal naďalej nárok na úrok zo zmluvy.

17. Odvolací súd dopĺňa, že vzhľadom na uvedenú bonitu žalovaných 1.,2.,3. nemali schopnosť žalovaní 1.,2.,3. splácať úver v mesačných splátkach, čím žalobca doslova ohrozoval sociálne postavenie rodiny žalovaných 1.,2. s ohľadom na úhradu zdravotníckych a školských potrieb rodiny, čím podstatne ovplyvnil nízku sociálnu a finančnú schopnosť rodiny žalovaného v 1. rade.

18. Podľa ustálenej súdnej praxe (pozri aj rozsudok NS SR 6Cdo/127/2017 z 1.11.2017) z hmotného práva okrem iného vyplýva všeobecná zásada, že spotrebiteľské zmluvy nesmú zásadne obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t.j. sú neprijateľné, a to s neprijateľnými podmienkami (§ 53 ods. 1 Obč. zák. účinného v čase uzavretia zmluvy). Povinnosti dodávateľa, podľa ktorého nesmie v spotrebiteľských zmluvách používať neprijateľné podmienky, čo mu korešponduje právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a pritom žalovaní mohli ako prostriedok na svoju ochranu využiť právo žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, v danej veci však žalovaní 1.,2.,3. neodvolali sa a ak aj nevyužili svoje právo v tomto konaní, tento nárok uplatniť žalobou o zániku záväzkového právneho vzťahu, že sú nositeľmi hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide, a teda majú v predmetnom spore vecnú aktívnu legitimáciu, je preukázateľný, lebo v konaní o neprijateľnosť zmluvnej podmienky zánik záväzku s plnením, nemôže mať žiaden vplyv na nárok žalovaných (porovnaj aj podmienky neprijateľné v spotrebiteľských zmluvách podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj Smernice rady 93/13/EHS z 5.4.1993).

19. S poukazom na § 232 ods. 3,4 CSP v spojení s § 388 CSP čiastočne vyhovel odvolaniu žalobcu odvolací súd, keď zmenil splatnosť plnenia žalovaným 1.,2.,3. a určil vyššiu splátku mesačne 300 €, čo zodpovedá tomu, že ide o síce nižšiu čiastku, avšak oveľa vyššiu ako boli dohodnuté splátky mesačne podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere dohodnutej medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade. Pri určení výšky splátky odvolací súd vychádzal z dlžnej sumy, podmienok jej splácania a skutočnosti, že žalovaní 1.,2.,3. výhodu splátok tak, ako vyplýva zo zmluvy už raz mali a túto nevyužili pre postupné splatenie úveru, avšak v žiadnom prípade nemožno uviesť, že je vo finančných schopnostiach žalovaných 1.,2.,3. splatiť dlžnú sumu aj s príslušenstvom naraz (§ 388 CSP).

20. V iných konaniach odvolací súd má poznatky zo zisťovania, či banky plnia povinnosti podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a či aj v rámci svojich dohľadov aj vykonáva banka takú činnosť ohľadne dodržiavania povinnosti veriteľa vždy posudzovať a preskúmať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pred uzavretím zmluvy, pre úplnosť treba uviesť, že v iných konaniach Národná banka Slovenska odpovedala, že tieto povinnosti zatiaľ plní, avšak neukladala bankám sankcie (eviduje teda dodržiavanie ust. § 7 zákona č. 129/2010Z.z. - povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver). Je treba uviesť, že vo vzťahu k nebankovým subjektom a poskytovateľom spotrebiteľských úverov Národná banka Slovenská túto právomoc získala až 1.4.2015 a oprávnenie jej vyplýva z § 1 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z.z..

21. Odvolací súd pri zmene rozsudku rozhodol o trovách konania tak, že žalobca a žalovaní 1.,2.,3. nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania so zreteľom na správanie sa strán sporu tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom, vzhľadom na § 255 ods. 2 v spojení s § 262 CSP a § 396 CSP, ako aj § 256 CSP výnimočne nepriznal žalobcovi náhradu trov konania vzhľadom na nečinnosť v odvolacom konaní a ust. § 257 CSP a dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na bonitu žalovaných 1.,2.,3. sú plne opodstatnené, lebo existujú tu v spore zvláštne okolnosti

hodné osobitného zreteľa, ktoré aj na strane žalobcu (strana žalobcu nebude mať výrazne zníženú finančnú situáciu nepriznaním náhrady trov konania) a napokon žalovaní 1.,2.,3. skutočnosti zistené pri nedostatku bonity spotrebiteľov nezavinili v čase uzavretia úverovej zmluvy.

22. Z uvedených dôvodov odvolací súd v napadnutej časti potvrdil rozsudok, zmenil vo výroku o splatnosti istiny žalovaných 1.,2.,3. a rozhodol o trovách celého konania tak, že nepriznal náhradu trov konania stranám sporu.

23. Výsledok hlasovania 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).